Allen Steele

ULTIMUL PĂIANJEN

Intrasem în misiune de mai puţin de zece minute, când am fost mâncat de un căţel.

Sau, cel puţin, cred că a fost un căţel. Când nemernicul cu pricina este de mărimea unui Dogzilla[1] şi te aleargă de-a lungul unei alei, nu te opreşti să vezi dacă i s-au lăsat testiculele sau nu. După cât am putut să disting, înainte ca botul lui vesel să se abată asupra mea şi să mă înghită cu lotul, era un câine mic, negru, cu o dâră de blană ruginie în jurul gâtului, cu ochi căprui închis şi labe mari - probabil o corcitură între o rasă de câini de vânătoare şi o alta de ciobănesc german. Un cuţu destul de drăguţ, dacă e să nu ţinem scama de împrejurări.

Bănuiala mea că a fost un căţel se bazează pe presupunerea că doar un căţelandru şi-ar bate capul să alerge şi să mănânce un păianjen. Mă aflam pe aice doar de câteva minute, după ce fusesem lăsaţi la colţul ei, urmându-i pe ceilalţi patru păianjeni către zona ce reprezenta ţinta misiunii noastre, când câinele apăru, hoinărind, de pe o alee secundară, doar la cinci metri depărtare, cu limba lui lungă şi roşie atârnându-i afară din gură, gâfâind uşor în arşiţa amiezii.

Am încremenit imediat la jumătatea unui pas. Rahatul naibii de câine s-a oprit să-şi ridice piciorul stâng din spate şi să spârcâie ceva pipi pe un tomberon de gunoi, care se revărsa de plin ce era, de înălţimea unui bloc turn. Savurând momentul, căţelul îşi înălţă capul şi privi împrejur, cercetând probabil aleea să vadă dacă nu se mai afla prinprejur şi vreo altă hienă de prin vecini pe care s-o miroasă sub coadă.

În acel moment, m-am hotărât să mă mişc. Bine-bine, apăruse un câine: mare lucru. Restul echipei escalada deja pereţii casei-ţintă sau se furişa prin crăpăturile pervazului ferestrei de la subsol, iar eu nu-mi puteam permite să fiu lăsat în urmă. Punctul de intrare ce-mi fusese încredinţat, uşa din spate care dădea în afară spre garajul în aer liber, se afla doar la vreo şase-şapte metri depărtare. Tot ceea ce aveam de făcut era să

---

[1] Joc de cuvinte între Godzilla, celebrul monstru cinematografic şi dog = câine (lb. engl., n. trad.)

mă vâr sub bara de protecţie din spate a *Sunfire*-ului parcat lângă uşă, să dau ocol roţii din stânga spate şi să ies de partea cealaltă a făgaşului betonat pentru roţi, apoi să mă caţăr în susul scărilor de ciment spre tocul uşii. După asta, restul era floare la ureche.

Bineînţeles. Straşnică idee. Dar de-abia străbătusem o jumătate de metru - ceea ce, din perspectiva mea, era ca şi cum aş fi făcut o cursă de zece metri pe opt picioare - când câinele aruncă o privire în jos şi mă reperă.

Uitasem cum sunt căţeii; până să se înveţe minte, pentru ei orice zboară se mănâncă, şi în această după-amiază fierbinte şi umedă din St. Louis, amicul meu Bowser era îndeajuns de plictisit ca să vâneze tot ceea ce mişca. Păianjen? Ahaha, şo pe el!

Aşa că s-a repezit drept la mine.

Am încercat să scap. Fugă în zig-zag, sprint de mama focului, chiar şi vreo două mişcări săltate din cele pe care le-am exersat în simulatoare, dar ticălosul cel mic era deja pe urmele mele înainte de a putea răzbate până la adăpostul maşinii, plăcuţele de la gât legănându-i-se într-o parte şi în alta, în timp ce eu alergam să-mi scap pielea. Mai aveam doar patru metri, dar distanţa părea acum la fel de imposibil de cucerit ca şi patru ani-lumină...

Şi apoi căţelul m-a înfulecat. Se făcu întuneric când păianjenul fu hăpăit şi ateriza pe limba alunecoasă. Am auzit scrâşnetul strident al dinţilor săi în timp ce îmi rodea picioarele... apoi totul deveni negru, în afară de linia roşie de meniu din partea de sus a ecranului.

— Iisuse, am murmurat în timp ce m-am lăsat la loc în cuşeta de lucru. Am ajuns mâncare de câini.

— În regulă, Roy, poţi să ieşi de-acolo, spuse vocea lui Libby în cască. Am pierdut semnalul video...

Am respirat adânc, apoi am întins mănuşa dreaptă şi am activat tabelele de meniu care mă scoteau din sistem. Jumătatea de sus a celulei de privare senzorială se desfăcu şi am fost dat de-a rostogolul de o pereche de tehnicieni, apoi m-am ridicat în capul oaselor în cuşetă, strângând din pleoape în lumina dură a veritabilei realităţi. Mi-am dat jos mănuşile şi le-am lăsat să cadă pe canapea, pe urmă m-am ridicat în picioare şi l-am lăsat pe unul dintre tehnicieni să mă ajute să ies din ou.

— A luat careva numărul de înmatriculare al câinelui ăla? i-am întrebat.

Vreo doi dintre cei din camera de control începură să rânjească; nu aveam cum să văd reacţiile celorlalţi din echipă, deoarcce erau încă în ouăle lor, conducându-şi proprii păianjeni. Libby îmi făcu semn de dincolo de geamul despărţitor, să mă duc lângă ea la consolă. Am smuls cablurile şi le-am lăsat să cadă peste mănuşi, apoi am străbătut arena operativă şi am urcat câteva trepte până în camera de control.

— Ghinion, murmură ea, neridicându-şi privirea de pe tastatură şi ecrane. Derula banda cu viteză; fără să vreau, am urmărit în regim de „repede înapoi” ultimele clipe din viaţa mea de păianjen de grădină.

— Dacă-ţi slujeşte drept consolare, află că restul echipei a pătruns înăuntru.

Am aruncat o privire către ceilalţi oameni de control aplecaţi asupra consolelor lor. Urmăreau înaintarea celorlalţi patru păianjeni, folosind atât diagramele schematice ale casei-ţintă, cât şi imagini video în timp real, transmise de către nanocamere. Jeff şi Anna se furişaseră înăuntru prin ferestrele de la parter şi se aflau în dormitor, respectiv în camera de zi, în timp ce Mike şi Harold cercetau subsolul.

— Nu prea, am spus eu. Dacă nemernicul ăla de câine nu m-ar fi prins, aş fi fost deja în bucătărie.

Ochii mi s-au întors din nou asupra consolei ei; chiar dacă monitorul de acţiune-live era întunecat, am fost surprins să văd că restul pupitrului de comandă era încă activ.

— Maică Precistă, am murmurat. Vrei să spui că sunt încă în viaţă?

Libby îşi împinse ochelarii bifocali până la rădăcina nasului.

— Dacă tu numeşti „în viaţă” a fi digerat în stomacul cine ştie cărei javre, atunci da, eşti în viaţă. Arătă spre meniul de stare. Ţi-ai pierdut două picioare, dar carapacea este tot întreagă şi încă primim date telemetrice, aşa că...

Dădu din umeri.

— Îmhî, eşti încă în joc. Termină de derulat înapoi banda. Cât despre prima întrebare...

— Morgan, ce cauţi aici sus?

Am privit împrejur şi l-am văzut pe şeful de operaţiuni stând în spatele camerei. Phil Cherry era, în afară de mine, singura

persoană din centrul de control care nu era ocupată; el conducea spectacolul şi, în această ipostază, căpătase permisiunea să-şi păstreze obişnuitul fel cretin de a fi.

— O ajut pe Libby să evalueze misiunea, nimic altceva.

Instinctiv, am dus mâna la buzunarul de la piept al costumului operativ, scotocind după pachetul de Marlboro, înainte să-mi aduc aminte că-mi lăsasem ţigările în hainele civile, care erau jos, în vestiar. Păcat. Jumătate din motivul pentru care încă mai fumam era fiindcă îl călca pe nervi pe Cherry.

— Vrei o evaluare?

Phil îşi încrucişă braţele pe pieptul costumului său de haine. Costum bej de afaceri, cămaşă albă de bumbac cu gulerul răsfrânt, cravată roşie prinsă cu acul de rigoare, pantofi din efectele FBI-ului; fie purta acelaşi rând de haine în fiecare zi, fie avea o duzină, toate la fel, pitite în dulap.

— Te-a mâncat un câine... ce zici de evaluarea asta? Această misiune a fost compromisă din cauză că tu nu ai fost în stare să întreci în isteţime un câine vagabond. Sunt...

— De fapt, domnule, nu este vagabond, spuse Libby. Cred că avem o identificare pozitivă a lui.

M-am uitat înapoi, peste umăr, la consola ei. Derulase banda până când localizase momentul în care câinele mă observase pentru prima dată pe alee; în acea clipă, plăcuţele de metal ce îi atârnau de zgardă deveniseră vizibile şi Libby folosise zoom-ul pixel cu pixel ca să mărească imaginea şi să o focalizeze pe semnele gravate pe plăcuţă.

— Numărul lui de înmatriculare este unu-unu-opt, spuse ea, arătând către o plăcuţă rotundă suspendată sub gâtul căţelului. E şi o plăcuţă de control antirabic în spatele ei, dar nu pot să disting decât primii trei digiţi... vedeţi? Arătă către o plăcuţă mai mică, în formă de inimă, care era ascunsă vederii de prima.

— Trei-unu-şase... asta-i tot ce pot să-mi dau seama.

— Ei şi? Cherry nu era impresionat. Nu văd ce-are asta de-a face cu restul.

— Să lăsăm degeţelele să alerge un pic.

Începu să introducă instrucţiuni de la tastatură. Mi-am lăsat mâinile pe spătarul scaunului ei şi m-am aplecat înainte, să o privesc la lucru, dar Cherry încă nu terminase cu mine.

— Aveam nevoie de cineva în bucătărie care să vadă cine

intră pe uşă, spuse el, îndreptându-se spre noi. Tu trebuia să fii omul de bază pentru poziţia asta. Acum suntem nevoiţi să aducem pe altcineva să acopere bucătăria şi dacă nu putem să-l aducem la locul faptei până când se face târgul...

— Am accesat înregistrările departamentului municipal al sănătăţii, anunţă Libby, arătând spre fereastra pe care o deschisese în ecranul ei. Uitaţi-vă ce-am găsit!

Ne-am uitat. Proprietarul căţelului era înregistrat ca fiind Coleman, Barry A., adresa 115 South Baylor: exact aceeaşi adresă cu cea a casei în care ne infiltram. Numele căţelului era Tripper[2] - uşor ironic, luând în consideraţie ocupaţia purtătorului.

— Fir-aş al naibii, am murmurat eu. Am fost mâncat de câinele ticălosului.

— A-hă. Libby manevră *trackball*[3]-ul pentru a mări imaginea câinelui, până când aceasta umplu ecranul. Trebuie că-l dă afară în timpul zilei, când e plecat, apoi îl lasă înăuntru când se întoarce acasă.

— Sărmanul animal, murmură Cherry cu vocea pe jumătate şoptită, privind ţintă peste umărul meu. Nu-i de mirare că-i destul de flămând încât să mănânce şi păianjeni... stăpânu-său îl zvârle afară să se descurce singur toată ziua.

Se potrivea. Cherry era o pacoste în relaţia cu alte fiinţe omeneşti, dar i se înmuia inima pentru un căţel părăsit, rătăcind pe o alee. Probabil că şi el purta o plăcuţă antirabică pe sub cămaşa de bumbac şi cravată.

— Nu v-aţi prins? întrebă Libby. Dacă se tot învârte pe lângă uşa din spate, înseamnă că-l aşteaptă pe Coleman să se întoarcă acasă. Just?

Am aprobat încet din cap; Cherry aştepta ca Libby să zică mai departe.

— Ei bine, continuă ea, dacă stăpânul lui îl dă afară când e plecat, ce ne spune asta?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să pricep; Phil îmi trase una zdravănă pe spate chiar când dădeam să deschid gura.

— La naiba! exclamă el. Nu e învăţat să nu facă în casă!

Am aruncat o privire la cronometrul misiunii aflat în partea de sus a ecranului lui Libby. Ora H minus douăzeci şi şapte de

---

[2] Tripper: drumeţ; excursionist (lb.engl., n.trad.)

[3] Un nou fel de periferic, în genul mouse-ului, la care bila se actionează direct cu mâna, nemaifiind nevoie de deplasare pe o suprafaţă plană. (aprox.: bilă de urmărire).

minute, cincizeci şi unu de secunde şi câteva milisecunde în plus rămăseseră pânâ când era prevăzut să sosească Coleman acasă. Oamenii noştri din zonă ne informaseră că legătura lui parcase deja în stradă, aşteptând ca Monte Carlo-ul model '99 să intre pe alee şi să parcheze în spatele Sunfire-ului, pe care îl ţinea de ochii lumii în garajul în aer liber.

— Păianjenul mai e copacetic[4]? întrebă Cherry.

— Optzeci la sută, răspunse Libby. Închise fereastra şi-i arătă graficele pe care le văzusem mai înainte. În afară de semnalul video, pe celelalte le avem încă în ordine. Din punct de vedere al mobilităţii, două picioare sunt terminate, dar celelalte şase rămase sunt încă operaţionale. Acizii gastrici din stomacul câinelui... din stomacul lui Tripper... nu par să fi avut cine ştie ce mare efect până acum.

— Poţi să sari peste sistemul RV? Să trcci direct pe manual? Ia arată-mi cum îi mişti picioarele.

Libby apăsă câteva taste. O altă fereastră se deschise pe ecran: o diagramă a păianjenului meu, inactiv în interiorul maţului lui Tripper. Mişcă trackball-ul înainte şi înapoi; cele şase picioare rămase se mişcară spasmodic înainte şi înapoi.

— Avem control fără RV, telemetrie bună. Atâta timp cât câinele nu vomită păianjenul, suntem...

— Dar asta şi vreau!

Mi-am dat seama unde doreau să ajungă.

— O, nu, am spus eu, scuturând din cap în timp ce mă îndreptam de spate. Nici vorbă. Sub nici o formă. Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta...

Libby îmi oferi unul din acele rare zâmbete de-ale ei, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Ce se duce în burtică, murmură ea, trebuie să iasă pe...

— Nu-mi faceţi una ca asta!

Cherry nu ne băgă în seamă, uitându-se cu atenţie la ecran.

— În regulă, spuse el. Cred că suntem încă în joc. Libby, continuă să urmăreşti câinele. Agită picioarele din când în când, dar nu mişca păianjenul din loc până când Coleman nu soseşte acasă. Pe urmă vreau cuţu ăl mic să aibă o durere groaznică de stomăcel, imediat după ce stăpânu-său îl bagă înăuntru. Morgan, treci înapoi în oul tău şi fii gata să intri în acţiune.

— Nu poţi vorbi serios!

---

[4] însemnând că ceva este în ordine, excelent sau satisfăcător.

Se întoarse pe călcâie ca să mă bată cu mâna pe umăr.

— Activează-te, agent, îmi spuse el, rânjindu-mi. Gândeşte-te la asta ca la un serviciu, adus ţării tale.

Găozaru'.

Se împlineau mai multe luni de când departamentul îl tot urmărea pe Barry Coleman, încercând să adune suficiente probe împotriva lui pentru a convinge un mare juriu federal să-l pună sub acuzare.

Cocaină, heroină, opiu, tot soiul de halucinogene artizanale şi de amfetamine, ultimele porcării obţinute pe calea bioingineriei, precum onany sau foobah… Barry Bau-Bau, cum era cunoscut în stradă, cu toate astea făcea comerţ. Era unul dintre traficanţii de primă mână din Midwest, mijlocind intrările şi ieşirile de drog din St. Louis, în tot acest timp ascunzându-se cu grijă în spatele paravanului de vânzător mic-burghez de maşini la a doua mână. Avea aproape cu siguranţă relaţii cu găştile din stradă şi, probabil, câteva legături cu cartelurile de droguri sud-americane. Un peşte relativ mare într-un eleşteu relativ mic, dar speram că el ne-ar putea conduce la locul unde adăstau rechinii cei mari.

Problema era că acest Coleman nu se droga, în ciuda a ceea ce vindea. Se menţinuse la un nivel mediu de existenţă, locuind într-un cartier liniştit din partea de sud a oraşului, unde fiecare îşi vedea de treburile sale. Nu prea primea musafiri; îşi plătea impozitele, îşi tundea regulat gazonul din faţa casei, chiar îşi înmatriculase câinele. Unde îşi ascundca banii, doar Dumnezeu ştia: dosarul lui de la bancă nu dădea la iveală nici o depunere sau retragere zdravănă de bani, astfel încât orice fonduri mai mari trebuie că erau ori spălate prin intermediul cine ştie câtor întreruperi electronice în reţea, ori ascunse într-o groapă în pământ. Nu avea cazier, în afara unei infracţiuni minore de pe vremea adolescenţei, în 1983, de simplă deţinere de marijuana; în cei douăzeci de ani care trecuseră de atunci, fusese curat ca lacrima. Totuşi, strada povestea alt soi de poveşti despre el şi acesta era motivul pentru care eram pe urmele lui.

Departamentul ştia că o afacere importantă urma să fie încheiată; un cargobot plin cu cocaină nerafinată se afla chiar în momentul de faţă în apele Golfului, navigând către Galveston sub pavilion olandez. Paza de coastă, vameşii, precum şi

departamentul erau pregătiţi să pună mâna pe el imediat ce ar fi lăsat ancora şi oamenii de legătură ai lui Coleman l-ar fi asigurat că drogul se află la bord - cam cu zece minute înainte ca noi să arestăm nava - deci în privinţa asta nu era nici o problemă. Totuşi, o nouă încărcătură de droguri era doar o nouă încărcătură de droguri: ceea ce vroiam noi erau vânzătorii şi, cel mai important, cumpărătorul, iar acesta era chiar Barry Bau-Bau în persoană.

Ştiam cine, ştiam când, ştiam cum. Tot ceea ce mai aveam nevoie erau probele înregistrate. După ce făceam rost de probe concrete ale unei tranzacţii în bani gheaţă între el şi vănzător, tot ccea ce mai avea de făcut magistratul suprem era să-şi pună sigiliul pe hârtie şi împuţitul de Coleman era al nostru.

Asta era partea cea grea. Până acum, orice înccrcare de infiltrare electronică obişnuită dăduse greş, dcoarece Coleman şi trupa lui îşi puricau în fiecare zi casa şi maşina să le cureţe de microfoanele noastre. În plus, doi dintre oamenii noştri de la secţia narcorice fuseseră deja omorâţi în timpul misiunii. Unul din ei fusese norocos; a fost doar împuşcat în ceafă, iar cadavrul i-a fost aruncat de pe un pod în râul Missouri. Credeţi-mă pe cuvânt că nu vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea tip.

Aici intră în scenă unitatea mea. Nu aveţi nevoie de detalii; luaţi pur şi simplu ultimul număr din *Popular Science* şi o să găsiţi acolo mare parte din chestiile de tehnologie cu care ne jucăm, în măsura în care informaţia a fost filtrată mai întâi de cei de la biroul de relaţii cu presa. Nanotehnologie, microrobotică, teleoperaţii RV, legături de telecomunicaţii celulare ecranate, mă rog, tot ceea ce ar putea să viseze în visele lui cele mai nebuneşti un cyber împătimit, noi aveam pus la dispoziţie. Suntem răi, suntem cât unghia de mari.

Aşadar... cu o jumătate de oră înainte de momentul în care Barry Bau-Bau se presupune că se va întâlni cu prietenii săi din cartel, o camionetă rablagită trece încet pe strada sa, depăşind maşina în care stau prietenii lui. Tipul de pe scaunul de lângă şofer se face că tocmai dă gata o porţie de jumătate de litru de lichior de malţ; zvârle cutia goală pe fereastră, drept pe gazonul din faţa casei lui Barry Bau-Bau. Pe-aici, prin cartierul ăsta, toată lumea face la fel; tipii din maşină nu dau prea mare atenţie incidentului. Cutia este deja pe jumătate turtită, aşa că nu se

rostogoleşte prea departe; aterizează în iarba din apropierea aleii ce duce spre garaj...

Şi, după câteva clipc, începem să ieşim pe furiş afară.

Curat, nu? Stai doar şi aştepţi până când apare un câine şi te borăşte afară, întinzându-le pe drăguţa de podea curată din bucătăria unui găozar.

Lumina reapăru în universul virtual pe măsură ce păianjenul ateriză pe linoleum, cu picioarele adunate laolaltă într-un mic cocoloş îndesat. Dădusem deja încet volumul căştilor, dar sunetul făcut de Tripper în timp ce zvârlea afară bucăţele de mâncare de câine nedigerată era îndeajuns să- mi întoarcă stomacul pe dos.

Am închis ochii, i-am mulţumit lui Dumnezeu că nanociberneticienilor care proiectaseră păianjenii nu le trecuse prin cap să adauge şi cale de semnal olfactiv, şi am aşteptat să mi se potolească ameţeala.

— Of, la dracu', Tripper! Câine rău ce eşti! Rău, rău de tot!

Am deschis ochii la loc, exact la timp pentru a vedea două picioare enorme înaintând spre mine: Jeans-i cu manşete, purtaţi pe deasupra unei perechi de cizme de cowboy cu vârfurile ascuţite, oprindu-se de o parte şi de alta a băltoacei alunecoase în care zăceam. Un schelălăit ascuţit de câine la ananghie, apoi o pereche de mâini uriaşe coborî din ceruri. Am apucat să văd doar picioarele din spate ale lui Tripper şi acesta dispăru, ridicat în văzduh, apoi se putu auzi cum un mic nemernic cu blană era bătut la fund.

— Nu poţi să te ţii deloc pe tine, împuţit mic ce eşti? Fir-ai tu să fii al naibii!

Râset răguşit dintr-o altă cameră de dincolo de bucătărie; cineva vorbind în spaniolă.

— Aşteaptă o clipă, Carlos. Împuţitu' ăsta de căţel face tot timpul aşa... Iisuse Christoase atotputernice...

Un alt leviatan păşi în bucătărie. Pe acesta îl puteam vedea limpede acum; să spun că era cel mai mare mcxican pe care îl văzusem vreodată în viaţa mea nu reprezenta doar o chestiune de perspectivă, căci era de dimensiunile unui taxi marca Tiajuana.

— Hei, omule, dă-mi-l mie, mugi el. O să-l iau acasă şi-o să fac chiflele din el.

Râsete şi mai puternice. În spatele lui Carlos se mai afla cineva, dar nu îl puteam vedea. Pământul tremură când cizmele de cowboy călcară apăsat de-o parte şi de alta a Lacului Vomito; se auzi scârţâitul metalic al uşii de plasă din spate deschizându-se, apoi urletul de suferinţă al lui Tripper pe când era zvârlit afară, în alee.

— Îmi pare rău, Tripper, am murmurat eu.

Era vremea s-o iau din loc, înainte ca stăpânul să vină să cureţe mizeria de pe jos. Am întins cele şase picioare rămase ale păianjenului, am călcat pedalele din podea pentru a acţiona giroscoapele care să-l ridice în picioare, apoi am împins joystick-ul înainte. Păianjenul începu să-şi croiască drum cu greu prin vomă...

— Uua, fii atent la chestia asta, omule! Tripper a mâncat un păianjen şi încă mai trăieşte!

Superb. M-a observat Carlos Taxiul. Arăta cu degetul în direcţia mea, faţa lui urâtă exprimând cea mai mare surpriză de care avusese probabil parte de când o prinsese pe Tia Maria suflând în instrument pe sub masă la cheful de ziua lui de naştere.

— Calcă pe el, ce mai stai! ţipă vocea aparţinând cizmelor de cowboy. Isuse, e-al treilea pe care-a-trebuit să-l omor de când am sosit acasă...

— Uua, măi omule! Nu calc eu în căcatul ăsta, în nici un caz!

Nu aveam timp să stau să mă întreb ce vruseseră cizmele să spună cu remarca aceea. Am rupt-o la fugă spre dedesubturile tejghelei de bucătărie; odată scăpat din vomă, păianjenul câştigă în viteză, dar mai avea de străbătut încă aproape un metru până să atingă panourile din placaj ale tejghelei.

De-abia mă retrăsesem la adăpost sub lambriuri, când cizma de cowboy se şi abătu asupra micii bucăţi de podea pe care o ocupasem ultima dată.

— La dracu'! Băga-mi-aş...!

Şi mai multe râsete.

— E căzu' să-l chemi pe Neghiniţă!

— Du-te-n măta!

Vârful ascuţit se strecură sub marginea tejghelei şi începu să scormone încoace şi-ncolo. Activându-mi micile gheruţe de la capătul picioarelor păianjenului, le-am înfipt în lemnul ieftin şi am început de îndată să mă caţăr pe faţa verticală a tejghelei,

având grijă să rămân tot timpul în umbră. Masiful vârf din piele al cizmei mă rată cu o jumătate de centimetru.

— Care-i buba, Barry? Nu poţi s-omori un prăpădit de păianjen?

Din cine ştie ce motiv, Carlos găsi întrebarea ca fiind al naibii de amuzantă; în timp ce îmi căutam pe bâjbâite calea de-a lungul lemnului plin de praf, îi auzeam hohotele nesuferite de râs şi mă rugam să nu-mi scape ghearele. Hopa sus, grăsane... o să iei numerele de la maşini prin Munţii Stufoşi când o să-mi termin treaba cu tine.

Cizma de cowboy mă buşi de câteva ori pe sub tejghea înainte ca Barry Coleman să se lase păgubaş. Până atunci, eu trecusem deja de partea din faţă a tejghelei şi acum urcam pe lateral, precum un alpinist în miniatură, ascuns pe moment vederii lui Barry şi a lui Carlos şi a celui de-al treilea tip necunoscut. Nu vedeam nimic, ceea ce era bine, deoarece însemna că nici ei nu mă puteau vedea; pe de altă parte însă, acum nici nu mai auzeam nimic, chiar dacă dădusem la maxim volumul receptorilor audio. Eram prins într-o zonă moartă din punct de vedere acustic, între lemnul moale al tejghelei şi colţul din apropiere făcut de pereţii bucătăriei; vocile bărbaţilor din bucătărie erau acum înfundate, iar conversaţia lor de neînţeles pentru urechile microscopice ale păianjenului.

Am profitat de ocazie ca să iau legătura cu baza.

— Ce mai e pe-acolo, pe la voi?

— Veşti proaste, replică Libby. Unităţile doi şi trei sunt ieşite din cursă. Jeff şi Ana au fost terciuiţi în dormitor şi în camera de zi...

— Au, la naiba.

— Îmhî. Au fost reperaţi şi pocniţi aproape de îndată ce Coleman a ajuns acasă. Păianjenii lor nu mai intră în calcul. Asta a fost norocul nostru, să dăm peste un arahnofob.

Am oftat. Lucrurile fuseseră mult mai simple când mânuisem gângăniile un pic mai la sud; pe-acolo, oamenii sunt obişnuiţi să vadă păianjeni de grădină. Un individ, un traficant de arme din oraşul Panama, chiar îi permisese jucărioarei noastre mecanice să trăiască într-un colţ al dormitorului său vreme de trei săptămâni, timp în care am înregistrat tot ceea ce îi spunea prietenei sale. Se pare că tipului îi plăceau păianjenii; credea că aduc noroc. Ca să vezi ce se întâmplă când eşti superstiţios;

singura problemă a departamentului a fost să pătrundă în casa lui spre a monta o pânză de mătase pentru agentul nostru, ca să atârne de ea în timp ce noi monitorizam toate acele scene de sex-şi-vorbărie. Şi lumea spune că munca în serviciul guvernului este plictisitoare...

— Ce se aude cu Patru şi Cinci? am întrebat eu.

— Sunt încă în subsol. Vocea lui Libby era exasperată. Ce e bun în toată chestia asta e că au reuşit să găsească armele pe care le-a adunat, ca hărciogul, acolo jos... s-ar putea să fie de-ajuns ca să punem mâna pe el pe baza unei acuzaţii de deţinere ilegală de arme de foc, dacă nu putem altfel. Dar...

În cască se auzi o şuierătură şi un pocnet ascuţit apoi legătura se întrerupse.

— Unităţile Patru şi Cinci au fost reţinute de un obstacol material în punctul de ieşire din zona-ţintă, spuse Cherry. În momentul de faţă se întorc spre zona iniţială de desfăşurare. Repet, se întorc spre zona iniţială de desfăşurare. Aţi recepţionat? Terminat.

Am închis ochii şi am respirat adânc. Doamne, nu suport când încep ăştia să facă pe deştepţii cu limbajul lor tehno.

— Libby, am zis eu, ce încearcă Phill să-mi spună, că Mike şi Harold nu pot să iasă din subsol?

O altă pauză, urmată de vocea lui Libby:

— Roger, pentru ce-ai întrebat, Unitate Unu. Se pare că una din chestiile alea lungi de cauciuc - nu ştiu cum le zice - e prinsă de pragul uşii de la subsol. Orice-ar fi, ai noştri nu pot să intre în casă, aşa că-i scoatem afară de-acolo.

Din nou Cherry:

— Totul e în mâinile tale, Morgan. N-o da peste cap din nou.

Papagal. Faţă de spate. Cap sec. Din cauza unor indivizi ca el au cei de la narcotice un renume atât de prost.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, sir. O să vă ţin la curent. Am întrerupt legătura şi m-am concentrat asupra căţărării. Nu era uşor să escaladezi o suprafaţă verticală doar cu şase picioare în loc de opt, dar am făcut traversarea pe faţa laterală a bufetului până la perete fără să alunec şi nici să fiu observat.

În timp ce acţioam pedalele şi joystick-ul, o strofă dintr-o veche bucată de blues mi se tot învârtea prin minte. Curând, m-am trezit că o cânt cu voce tare...

„Păianjen, păianjen, te sui sprinten pe zid
Colo sus, în tavan, firul iute-l ridici
Simplu puşti smiorcăit, numele nu mi-l dezic.”

Mi-a luat câteva minute, dar am reuşit până la urmă să urc peretele; de acolo, am traversat înapoi până la dulapuri, unde am parcurs în fugă întinderea prăfuită de deasupra, ocolind carcalacii şi vechile pânze de păianjen ţesute de către replicile organice ale maşinăriei mele. Un alt capitol la care păianjenul meu nu se putea întrece cu aceştia era capacitatea de a merge cu capul în jos pe tavan; era un pic prea greu ca să poată face şmechcria asta.

Unu din trei nu era rău deloc, totuşi. Am găsit o bordură care domina camera; de aici puteam vedea întreaga bucătărie, care arăta, de sus, la fel de vastă ca şi Marele Canion.

Era ca o reluare pe canalul Sci-fi a serialului acela. *Tărâmul Uriaşilor*, doar că arăta şi mai cretin. În timp ce urcasem, Coleman ştersese borâtura căţelului, aşa că nu pierdusem prea mult. Rămăsese împreună cu cei doi intermediari în bucătărie; fiecare deschisese câte o bere rece şi ardeau acum gazul împrejurul mesei. Pe aceasta odihnea o valiză diplomat, din aluminiu, printre scrumiere pe jumătate pline şi cutii goale de bere, nedeschisă însă niciodată prea departe de mâna lui Coleman.

Şi acolo, jos, stând în picioare exact sub mine, se afla însăşi Barry Bau-Bau: trecut de treizeci de ani, îndreptându-se cu repeziciune spre treizeci şi cinci, cu început de burtică, părul închis la culoare, tuns scurt, dând înapoi în faţa unei chelii premature din creştetul capului, purtând jeans-i, cămaşă sport şi cizme de cowboy originale. Stătea rezemat de bufet, chiar sub mine, fâţâindu-se pe lângă telefonul din perete. Dacă aducea a ceva, aducea atunci a băiat de gaşcă un pic bătrâior, genul de individ care se înfiinţează la barul din cartier ca să dea pe gât sticlă după sticlă de Budweiser Light şi să-şi încurajeze echipa favorită de hochei. Doar privindu-l, nu te-ai fi gândit niciodată că era responsabil, în mod direct sau indirect, de uciderea mai multor oameni, inclusiv a doi informatori. Că veni vorba de banalitatea răului în lume...

Carlos era un pierde-vară. Mai văzusem destui ca el: un alt

cuţitar de duzină de undeva de la sud de El Paso, petrecându-şi timpul în El Norte între două deportări şi condamnări la închisoare. Dar al treilea individ din cameră, celălalt intermediar...

Era un tip interesant, acum că îl puteam vedea cum trebuie: un fante tânăr şi subţirel, cu păr lung, castaniu şi cu barbă, purtând un cercel de aur în urechea dreaptă. Stătea între Carlos şi Barry, troznindu-şi distrat degetele de la mâna dreaptă prin izbirea acesteia în palma stângă. Cei trei păreau că aşteaptă ceva şi îşi omorau timpul cu poante stupide, dar tipul acela, al treilea, prea stătea de parcă ar fi fost pe jăratec. Era ceva cu el care nu era în regulă.

Am pus zoom-ul pe puşti şi am redeschis legătura.

— Libby, ai tras tot?

— Tras.

— Bun aşa. Vezi dacă poţi să-mi dai o identificare pozitivă a puştiului ăsta. Nu e cineva cunoscut.

Urmă o lungă pauză. În timp ce ea căuta şi eu aşteptam, sună telefonul. Un adevărat profesionist, Coleman nu se bizuia pe un aparat fără fir, care putea fi uşor monitorizat din afara casei. Telefonul era legat în scrie cu un modul de bruiaj audio care se afla lângă el, pe tejgheaua bufetului. Nu că ar fi contat prea mult; linia lui telefonică era deja pusă sub urmărire prin ordin judecătoresc şi calculatoarele departamentului, aflate la sediul din centrul oraşului, descifrau cu uşurinţă conversaţia, chiar pe măsură ce el vorbea. Apăsă butonul de bruiaj, ridică receptorul şi ascultă preţ de câteva clipe.

— *Roy*? zise Libby chiar atunci. *Avem o problemă*.

— Nu mă ţine cu sufletul la gură, puştoaico. Ce-ai descoperit?

— Individul ăsta? E de la moravuri DPSL..., se numeşte Reginald DeCamp, lucrează sub acoperire pentru echipa gazdă. O să-ţi afişez detaliile.

O mică fereastră se deschise pe ecranul meu şi iată faţa lui Reg DeCamp, rotindu-se în trei dimensiuni: ras cum trebuie, cu părul considerabil mai scurt, dar fără îndoială acelaşi individ. Detectiv Reginald L. DeCamp, 27 ani, în prezent detaşat la secţia moravuri. Departamentul de Poliţie St. Louis.

— Of, în mă-sa de treabă, am murmurat eu.

Uite-aşa se întâmplă uneori în meseria asta a noastră:

talentele locale îşi conduc propriile lor operaţiuni îndrăzneţe, de capul lor şi, dintr-un motiv sau altul, ori uită, ori refuză să-şi coordoneze eforturile cu federalii. DeCamp se pare că se infiltrase exact în această vânzare, intrând în cârdăşie cu mexicanul în efortul de a-l umfla pe Coleman, în acelaşi timp vârându-se, fără să vrea, şi într-o operaţiune de-a departamentului federal de investigaţii.

Nici o mirare că DeCamp avea morcovul înfipt adânc; el era omul băgat pe sub pielea duşmanului într-un efort de-al secţiei de moravuri a DPSL de a pune mâna pe un traficant local. Dar asta nu era ca şi cum ai pune mâna pe un pungaş de trei parale din Cucuicţii din Deal; nu numai că nu juca în divizia care să fie de nasul lui, dar juca un cu totul alt joc decât cel pe care îl ştia el. Să-i dăm nota 10 pentru îndrăzneală, nota 7 pentru curaj şi 11 pentru sminteală totală.

În timp ce încă îmi băteam capul cu ce-aş putea să fac în continuare, Coleman puse receptorul în furcă, fără să scoată nici un cuvânt. Se întoarse către ceilalţi doi bărbaţi, radiind de parcă tocmai câştigase lozul cel mare.

— Domnilor, anunţă el întinzându-se către valiza diplomat, a sosit nava noastră. E timpul să ne ocupăm de afaceri.

Carlos rânji de parcă urma să servească un căţel întreg la cină. Privea cum Coleman îşi apasă degetul ccl mare pe încuietoarea valizei. Aceasta piui scurt când se descuie; Coleman ridică încet capacul şi se dădu înapoi. Chestiile verzi, aranjate frumos înăuntru, nu erau în nici un caz bancnote de Monopoly.

Carlos lăsă berea din mână şi ridică un mănunchi de hârtii de cincizeci.

— Îmi place sunetu ăsta, spuse el trecându-şi degetul mare pe lateral. Mulţumit de sumă, ridică un alt mănunchi şi îl frunzări cu zgomot.

— Da, zău că-mi place sunetu ăsta...

DeCamp, sau cum naiba l-o fi chemând pentru încercarea asta prost planificată de a-şi băga nasul în ciorbă, se forţă să scoată un zâmbet; nu îşi dezlipea ochii de pe valiză. Nu observă cu câtă atenţie îi cerceta Coleman fiecare mişcare pe care o făcea, dar eu cunoşteam soiul ăsta de privire.

— Of, Christoase, am murmurat eu. Barry l-a mirosit pe puşti.

— Vrei să trimit cavaleria ?

Pe o rază de un cvartal în jurul casei aşteptau, gata de acţiune, zece agenţi de-ai noştri, ascunzându-se prin false camioane de livrare sau vehicule utilitare. Odată intrat în posesia probelor privind tranzacţia, tot ce mai îmi rămânea de făcut era să le dau cale liberă şi ei s-ar fi pus în mişcare. Prima mea pornire a fost să las târgul să se desfăşoare, aşa cum era planificat. De îndată ce biştarii treceau pe mâna mexicanului, departamentul i-ar fi luat de ciuf atât pe el, cât şi pe Coleman, având cel puţin suficiente probe pentru a se dispune o percheziţie legală şi reţinerea lor. Raidul ar fi putut fi lansat şi, chiar dacă DeCamp ar fi fost săltat împreună cu ceilalţi, am fi lămurit lucrurile mai târziu.

Şi totuşi, privind de deasupra, vedeam ceva ce nici DeCamp, nici Carlos nu aveau cum să vadă. Coleman, stând din nou lângă tejgheaua din bucătărie, deschidea pe furiş un sertar de sub tăblia bufetului.

Un Glock-45 cu foc automat, cu un prezervativ roz întins bine de tot pe ţeavă pe post de amortizor grosolan, dar eficace, zăcea pe fundul sertarului.

— Are o armă! am izbucnit eu.

Carlos puse la loc ultimul mănunchi, înapoi în valiză.

— Arată bine, amigo, zise el, închizând valiza. Din partea colegilor mei, îţi mulţumesc pentru afacerea încheiată.

— Îmhî, spuse Coleman, încă privindu-l pe DeCamp, dar mai e un mic amănunt de care trebuie să ne ocupăm mai întâi…

DeCamp nu prea realiza ce se întâmplă. Îşi întoarse capul să se uite la Coleman, apoi aruncă o privire înapoi, către mexican; pe când făcea aceasta, Coleman îşi strecură mâna dreaptă în sertar.

— Ţin’te bine, îmi răspunse Libby. Trimitem potera…

Puteau să şi-o bage şi-n fund, potera lor, că nu mai era timp de aşteptat întăriri, într-o clipă, DeCamp va fi la cheremul lui Coleman; dacă Barry Bau-Bau nu-l omora pe loc, atunci l-ar fi folosit drept ostatec când echipa de asalt ar fi spart uşa. Şi într-un caz şi în celălalt, operaţiunea ar fi dat chix şi un poliţist ar fi sfârşit probabil mort pe podeaua bucătăriei.

Nu îmi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Am sărit de pe marginea bufetului.

Încercaţi să înţelegeţi: chiar dacă nu mă aflam, de fapt, înăuntrul păianjenului, în consecinţă nesupunându-mă nici unui risc personal prin această cascadorie, în teleprezenţă nu prea există mari diferenţe între percepţie şi realitate. Pentru mine, era ca şi cum tocmai mi-aş fi dat drumul de pe o stâncă înaltă de douăzeci de metri, fără coardă de asigurare deasupra şi nici cu saltea de aer dedesubt care să-mi amortizeze căderea.

— Morgan, ce mama dracului ai de gând să...?

Podeaua năvăli spre mine. Cred că am ţipat în timp ce mă duceam ca bolovanul în jos, cu cele şase picioare larg depărtate unul de celălalt într-o instinctivă, zadarnică încercare de a-mi frâna căderea. În ultima clipă, am avut prezenţa de spirit să comut păianjenul înapoi în regim de căţărare...

Apoi am aterizat exact unde intenţionasem s-o fac, direct în mijlocul cheliei strălucitoare din vârful capului lui Coleman.

Acesta începu să înjure de mama focului pe măsură ce micile gheare ascuţite ale păianjenului i se afundau în piele. Am călcat până la podea pedalele şi am împins brusc joystick-ul înainte. Toate deveniră neclare în jurul meu şi începură să salte încoace şi-ncolo, în timp ce măşinăria mea îşi croia drum; păr, lumini, Carlos şi DeCamp pe punctul de a reacţiona... şi Coleman, zbierând să i se spargă plămânii, nu alta:

— Luaţi-l dă pă mine! 'N pizda măsii dă nenorocit, luaţi-l dă pă mine!

Mâinile i se întinseră şi începură să scormonească în vârful capului. O clipă, am reuşit să mă feresc de ele, dar apoi o cazma de palmă de mărimea lui Rhode Island se abătu năprasnic asupra păianjenului. Se zgudui totul în jurul meu, în întunericul ce se lăsă brusc şi lumini roşii de alarmă începură să-mi pâlpâie la marginea vederii, semnalând o iminentă prăbuşire a sistemului.

— Hei, ce mama dracului? urla mexicanul. Ce ai de...?

— Păianjen! Cristoşii mă-sii de nenorocit de păianjen! Am un...!

Şi totuşi, reuşeam să mă menţin pe linia de plutire. Am băgat maşinăria în marşalier, rupând-o la fugă cu spatele de-a lungul capului său, părăsind chelia şi adâncindu-mă în lanul de păr rar. Degete uriaşe mişunau în urma mea, încercând să mă înhaţe; în spatele meu apărură zgârieturi adânci ce-i brăzdau scalpul, mustind sânge sub forma unei poteci neregulate şi

Coleman începu să danseze prin bucătărie. Se auzi un trosnet, scos de răsturnarea sertarului deschis; am zărit cu coada ochiului cum Glock-ul cădea pe podea.

— Călare pe ei, cowboy! ţipa Libby.

Ar fi fost chiar distractiv, dacă n-aş fi fost eu cel care era călare pe calul cu pricina. Mâna stângă a lui Coleman reuşi să se închidă în jurul fuselajului păianjenului. Bucăţi de păr şi de piele zburau într-o parte şi-ntr-alta, în încercarea disperată de a mă smulge din capul său.

— 'N cristoşii mătii dă nenorocit...!

Prin gratiile degetelor lui Coleman l-am zărit pe DeCamp plonjând după pistolul de pe podea. Zăpăcit de evenimente, mexicanul reacţionase prea lent; de-abia începuse să se mişte când tânărul poliţai pusese deja mâna pe pistol şi, îngenunchind pe podea, îl aţinti spre grăsan.

N-aveam timp acum să mă gândesc la asta. Vocea lui Libby era înecată în zgomot de fond; lumini de alarmă de jur împrejurul periferiei vederii îmi spuneau că eram pe cale să pierd păianjenul. M-am răzbunat înfigându-i ghearele în degetele lui Coleman. Barry, care era acum mai degrabă speriat decât sperietoare, urlă de durere şi îmi dădu drumul; mi-am ţinut respiraţia, căci începusem din nou să cad.

— Nu mişcă nimeni! strigă DeCamp.

Coleman nu-l ascultă; cuprins de-o furie turbată, se răsucea deja către poliţaiul de lângă el, care îşi îndreptase toată atenţia asupra lui Carlos. Toate acestea le-am înregistrat pe parcursul unei singure clipe de cădere liberă spre podea...

Dar nu am ajuns acolo. Am aterizat după ceafa lui Coleman. Mâncarea a început să-mi vină înapoi, în gât, pe măsură ce păianjenul o luă de-a rostogolul la vale, pe panta cărnoasă... Drept sub gulerul cămăşii sale.

Aproape că mi s-a făcut milă de bietul amărât - aproape, dar nu întru totul - când mi-am înfipt ghearele în carnea moale dintre omoplaţii săi.

Cherry s-a purtat frumos cu mine. Mi-a răsplătit eforturile, lăsându-mă să-l mai văd o ultimă dată pe Coleman înainte de a fi trimis în josul fluviului.

O pereche de poliţai m-a escortat până la camera de detenţie din închisoarea districtuală în care era ţinut încuiat. Pe

drum am trecut pe lângă celula în care doi avocaţi se consultau în acel moment cu Carlos Taxiul. Carlos nu arăta prea fericit; luând în considerare faptul că fusese înregistrat pe bandă video cu labele înfipte până la cot în câteva sute de miare prevenind din droguri, urma probabil să plece într-un loc de unde nu-ţi poţi cumpăra libertatea de la un judecător local. Nu aşa uşor, în orice caz.

L-am luat şi pe Tripper cu mine când am făcut vizita aceasta; căţelul nu păru a avea inima frântă de durere când îşi văzu fostul stăpân stând de unul singur pe o banchetă goală. Agenţii care puricaseră casa, descoperiseră vasul de băut al lui Tripper fără pic de apă în el; cele câteva bucăţele de mâncare rămase în castronul câinelui erau vechi de mai multe zile şi mişunau de furnici. Nimic din toate acestea nu mă făceau să am mai multă compasiune faţă de fâşiile de pansament lipite cu leucoplast pe capul lui Coleman.

Acesta mă privi urât, pe sub sprânccne, în timp ce mă apropiam de gratii.

— Ăsta-i câinele meu, murmură el.

— Nu te teme, i-am zis eu. O să am grijă de el, cât timp o să lipseşti.

L-am scărpinat pe căţel între urechi, drept exemplu; Tripper căscă, se uită vesel în sus la mine, apoi îl privilegie pe Coleman cu acea privire inconfundabilă, tip „du-te la dracu”, pe câre doar animalele chinuite o pot oferi.

Coleman îşi lăsă ochii în podea şi dădu drumul unei respiraţii adânci, apoi îşi înfipse din nou privirea spre mine.

— Ei şi? Cine eşti tu? Ce vrei?

— N-ai de unde să mă cunoşti, am replicat eu. Cel puţin, nu după faţă... dar am avut de-a face unul cu celălalt.

Coleman păru încurcat. După o clipă, dădu din cap şi îşi lăsă din nou privirea în podea.

— Am discutat cu avocatul meu, murmură el. N-am nimic de declarat, oricine-ai fi tu.

— Bineînţeles că n-ai. M-am gândit doar să trec să-ţi fac o vizită... să văd ce mai faci şi chestii de-astea.

— Eşti avocat?

— Ţţţ.

— Atunci du-te-n pizda mă-tii de-aici.

— Dar mă gândeam că poate vrei să stea cineva cu tine, să-

ţi ţină de urât, am adăugat eu.

Aruncă o uitătură scurtă spre câine, apoi privi din nou în podea.

— Nu-mi pasă, murmură el. Daţi-l la hingheri sau altceva de soiu ăsta, mă doare-n cot de el...

Am scuturat din cap.

— Nuuu, am zis eu, băgându-mi mâna în buzunarul de la pantaloni. Nu e vorba de bătrânul Trip. El o să meargă acasă cu mine. Ţi-am adus altceva...

Sincronizarea a fost perfectă. Tocmai începea să-şi ridice din nou privirile când am scos păianjenul şi i l-am azvârlit printre gratii, pe patul cazon, chiar lângă el. Încă mai urla când m-am întors pe călcâie şi am început să mă îndrept spre ieşire, de-a lungul şirului de celule.

Aşa e, a fost o glumă de trei parale. Păianjenul era din cauciuc. Dar la ce e bună o slujbă, dacă nu poţi să te şi distrezi din când în când, nu?

Traducerea: Mirel Paladade